

בבית המשפט העליון

בש"פ 2662/19

לפני: כבוד השופט ג' קרא

העורר: זהר ששון

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

ערר על החלטתו של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד במ"ת
22972-05-18 מיום 24.3.2019 שניתן על ידי כב' השופט ח'
טרסי

תאריך הישיבה: כ"ה בניסן התשע"ט (30.4.2019)

בשם העורר: עו"ד מוטי אזולאי

בשם המשיבה: עו"ד שרית משגב

החלטה

ערר על החלטתו של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד (כב' השופט ח' טרסי) במ"ת
22972-05-18 מיום 24.3.2019 בגדרה נדחתה בקשתו של העורר לעיון חוזר בתנאי
מעצרו לנוכח חומר ראיתי חדש ובשל התמשכות ההליכים.

רקע

1. ביום 10.5.2018 הוגש נגד העורר ונאשם נוסף (להלן: יורם, ושניהם ביחד להלן: הנאשמים) כתב אישום המחזיק שלושה אישומים, מתוכם מיוחסים לעורר האישומים השני והשלישי. על פי כתב האישום, יורם החליט לשדוד עסק תכשיטים שנמצא בבעלותם של שני המתלוננים וממוקם בדירתם באלעד (להלן: העסק). לשם כך קשר יורם קשר עם אחיו, יגאל, ועם העורר (להלן ביחד: השותפים). על פי האישום השני, השותפים נפגשו בביתו של יורם ונסעו יחדיו אל העסק כשהם מצוידים בציוד לשוד, שכלל בין

היתר אקדה פלסטיק, כובעי גרב וכלי פריצה. בהנחייתו של יורם, השאירו השותפים את הטלפונים הניידים שלהם בביתו של יורם. השותפים הגיעו ברכב לחניון הבניין בו נמצא העסק, ושני הנאשמים נכנסו לבניין, הסתתרו בחדר המדרגות והמתינו לשעת כושר להתפרץ לעסק. בעת שפתחו המתלוננים את הדלת בכוונה לצאת, התפרצו הנאשמים לעסק. הנאשמים רצו לעבר המתלוננים, חבטו בהם וניסו לאזוק אותם, אך המתלוננים נאבקו בנאשמים והניסו אותם מהמקום. בהמשך לכך, רצו הנאשמים חזרה לרכב, בו חיכה יגאל, והחלו להימלט מהזירה בנסיעה מהירה. בגין האמור יוחסו לנאשמים עבירה של קשירת קשר לפי סעיף 499(א)(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: החוק) ועבירה של ניסיון לביצוע שוד בנסיבות מחמירות לפי סעיף 403 סיפא לחוק בנסיבות סעיף 402(ב) לחוק ביחד עם סעיף 29(ב) לחוק.

על פי האישום השלישי, בעת שנמלטו מהזירה, נסעו השותפים ברכב בפראות, במהירות מופרזת ובניגוד לחוקי התנועה, בעת שדולקת אחריהם ניידת משטרה וכורות להם לעצור. לבסוף, ולאחר שהרכב שפסף מספר כלי רכב והתנגש באחד, נעצר הרכב בשל עומס תנועה בכביש. יורם נעצר לאחר מרדף קצר ואילו העורר נמלט ונעצר כעבור ארבעה ימים. בגין האמור יוחסו לנאשמים עבירה של סיכון חיי אדם במזיד בנתיב תחבורה לפי סעיף 332(2) ביחד עם סעיף 29(ב) לחוק ועבירה של נהיגה בקלות ראש שגרמה נזק לרכוש ולאדם לפי סעיף 62(2) יחד עם סעיף 38(2) לפקודת התעבורה [נוסח חדש], התשכ"א-1961, וביחד עם סעיף 29(ב) לחוק.

2. יחד עם כתב האישום הוגשה בקשה למעצרו של הנאשמים עד לתום ההליכים. העורר הכחיש את המיוחס לו וטען לטעות בזיהוי. בהחלטה מיום 21.6.2018 קבע בית המשפט המחוזי כי קיימות ראיות לכאורה להוכחת אשמתו של העורר, ללא חולשה או כרסום. בהחלטתו, עמד בית המשפט המחוזי על הראיות הקושרות את העורר לביצוע העבירות המיוחסות לו, ביניהן, סרטוני אבטחה ממצלמות בעסק המתעדות את אירוע השוד; סרטוני אבטחה מהקיוסק אליו ברח העורר על פי הנטען מיד לאחר הימלטותו מהרכב (להלן: הקיוסק); עדויות המתלוננים, שכנותיהם והשוטרים שראו את השותפים; גרסתו הראשונה של יגאל בחקירתו, בה זיהה את העורר כמי שהשתתף באירוע השוד; וטביעות אצבע וראיות דנ"א שנמצאו ברכב ועל גבי חפצים הנוגעים לשוד.

3. בהמשך, לאחר שהוגשו מספר תסקירי מעצר, ביום 7.10.2018 הורה בית המשפט המחוזי על מעצרו של העורר עד לתום ההליכים לאחר שקבע כי קיימת עילת מעצר בדמות מסוכנות ברף משמעותי וכי קיים קושי רב לתת אמון בעורר, בין היתר לנוכח עברו הפלילי המכביד. ערר שהגיש העורר לבית משפט זה, בגדרו הפנה טענות הן לגבי

קיומן של ראיות לכאורה והן לגבי ההחלטה שלא להורות על מעצרו בפיקוח אלקטרוני, נדחה בהחלטתה של כב' השופטת ד' ברק-ארז (בש"פ 7494/18 ששון נ' מדינת ישראל (11.11.2018)).

4. ביום 4.3.2019 הגיש העורר בקשה לעיון חוזר במעצרו הן נוכח קיומו של חומר ראיתי חדש אשר לשיטתו מקעקע את התשתית הראייתית הלכאורית והן בשל חלוף הזמן. בית המשפט המחוזי דחה את הבקשה.

אשר לטענה בדבר הכרסום בראיות, נקבע כי מדובר בטענות ממוחזרות אשר כבר נבחנו בעבר על ידי בתי המשפט ולא היה בהן כדי להביא לקביעה בדבר חולשה בעוצמת הראיות. בית המשפט עמד על כך שטענת העורר נוגעת לאיכון מכשיר טלפון נייד (להלן: הטלפון), אשר לטענת העורר שייך לו. האיכון מלמד כי ביום השוד הטלפון נמצא בשעה 10:32 ביבנה (להלן: האיכון). לטענת העורר, האיכון מקעקע את הממצא לפיו שהה בסמוך לקיוסק בשעה 9:35 באותו הבוקר. בהתייחסו לטענה, עמד בית המשפט המחוזי על כך שעל פי הממצאים שנקבעו, המסקנה הלכאורית בדבר שהותו של העורר בסמוך לקיוסק במועד האמור התבססה על סרטון ממצלמת האבטחה בקיוסק, בו זוהה העורר בין היתר על ידי אשתו ועל ידי השוטר שרדף אחריו, וכן על ידי דגימות דנ"א שנלקחו מנייר טואלט שנמצא בקיוסק, בו השתמש לכאורה העורר בהתאם לנראה בסרטון. נוסף על כך, קבע בית המשפט המחוזי כי אין באיכון כדי לקעקע את התשתית הראייתית המוצקה לפיה העורר שהה בקיוסק. ראשית, מאחר שאין כל ראיות כי זהו הטלפון שהעורר נשא באותו היום. שנית, מכיוון שעל פי הראיות שבתיק החקירה, השותפים השאירו את מכשיריהם הסלולריים בביתו של יורם לפני יציאתם לשוד. ושלישית, כיוון שתיתכן האפשרות להגיע מהקיוסק, שנמצא בפתח תקווה, דרך ביתו של יורם לשוק ביבנה בתוך מסגרת הזמנים המתוארת, בפרט בהתחשב בכך שהעורר נמצא אז במנוסה. נוכח כל האמור, נקבע כי אין באיכון כדי לפגום באופן ממשי בתשתית הראייתית המבוססת שקיימת.

אשר לחלוף הזמן, בית המשפט המחוזי עמד על כך שהדיונים בתיק עד כה נדחו לבקשת ההגנה, ועל רקע זה אף ניתנה הסכמת העורר לארכת מעצרו בבית המשפט העליון. בנסיבות אלה, ובשים לב למסוכנות הנשקפת מהעורר ולעברו הפלילי המכביד, נקבע כי לא שונתה נקודת האיזון בעת הזו.

5. מכאן הערר שלפניי, בגדרו שב העורר על טענותיו הן לעניין הכרסום בראיות והן לעניין חלוף הזמן והתמשכות ההליכים. לעניין הכרסום בראיות, טען העורר כי מאחר שעל פי האיכון הטלפון נמצא בשעה 10:32 ביבנה, לא ייתכן כי העורר נכח בקיוסק בשעה 9:35 וכן כי האיכון סותר עדות לפיה העורר זוהה בפתח תקווה בסמוך לשעה 12:30. בדיון שהתקיים לפניי הוסיף העורר וטען כי "ניסיון החיים מלמד שרוב האנשים מסתובבים עם הטלפון שלהם רוב הזמן". אשר לחלוף הזמן, ציין העורר כי הוא מצוי במעצר כשנה ושלושה חודשים וטען כי בעת הזו קבועים שלושה מועדי הוכחות בלבד, שלשיטתו לא יספיקו לסיום שמיעת הראיות. מטעמים אלו ביקש העורר להורות על שחרורו בתנאים או לחלופין להורות על מעצרו בפיקוח אלקטרוני.

6. במעמד הדיון בערר טענה המשיבה כי יש לדחות את הערר, בהסתמך על הנימוקים בהחלטתו של בית המשפט המחוזי, וטענה כי לא רק שהאיכון אינו מכרסם בראיות התביעה, אלא שבמידה מסוימת הוא אף משתלב בהן. המשיבה הוסיפה כי חרף התמשכות ההליכים, המסוכנות הנשקפת מהעורר אינה מאפשרת לבחון את שחרורו לחלופת מעצר בשלב זה.

דיון והכרעה

7. לאחר עיון בבקשה על נספחיה ושמיעת טענות הצדדים בדיון, סבורני כי דין הערר להידחות.

אתחיל בטענות בדבר האיכון. איני מקבל את טענת העורר כי איכון של מכשיר טלפון מלמד באופן חד משמעי על מיקומו של בעל המכשיר. כפי שציין בית המשפט המחוזי, אין כל אינדיקציה שמכשיר הטלפון לגביו בוצע האיכון הוא מכשיר הטלפון שנשא העורר באותו יום, והותיר בביתו של יורם באור יהודה, ואף לו אכן מדובר במכשיר שנשא, לא ניתן ביסוס מספיק לטענה כי לא ניתן היה להגיע לאזור בו נערך האיכון במסגרת הזמנים המתוארת. מכל מקום, מקומן של טענות אלו הוא במסגרת הדיון בתיק העיקרי. בענייננו, הקביעה בדבר קיומן של ראיות לכאורה לאשמתו של העורר התבססה על מסד נכבד של ראיות, ביניהן, סרטוני האבטחה מהעסק, סרטוני האבטחה מהקיוסק – בו זוהה העורר על ידי אשתו, דגימות דנ"א והודעתו של יגאל בחקירה. בנסיבות אלו, איני סבור כי יש באיכון כדי לפגום במסד הראיות הלכאוריות, בוודאי לא במידה הנדרשת

לשם כרסום בראיות, בהתאם לאמות המידה המחמירות שהותוו בפסיקתנו (ראו, למשל, בש"פ 3409/18 בריל נ' מדינת ישראל, בפסקה 16 (3.6.2018)).

אשר לטענות בדבר חלוף הזמן והתמשכות ההליכים בתיק העיקרי, אכן, ההליכים עד כה התנהלו בקצב שאינו משביע רצון, זאת בין היתר נוכח בקשות דחייה מטעם ההגנה ובשל חילופי המותב. עם זאת, נוכח המסוכנות הנשקפת מהעורר, הן בשל המיחוס לו בכתב האישום והן בשל עברו הפלילי המכביד, מקובלת עליי הקביעה כי בעת הזו לא השתנתה נקודת האיזון באופן המאפשר לשקול את שחרורו לחלופה או העברתו למעצר בפיקוח אלקטרוני. על אף האמור, בשים לב למספר מועדי הדיון שנקבעו ולמספר עדי התביעה, יטיב לעשות בית המשפט המחוזי אם יקדים ויקבע מועדי דיון נוספים על מנת להאיץ את התקדמות ההליך.

8. סוף דבר, הערר נדחה.

ניתנה היום, ל' בניסן התשע"ט (5.5.2019).

ש ו פ ט